

A TENGER ARCAI

(részletek a versciklusból)

(1. *Allegro con brio*)

Újra virágzik a jenezster,
és árasztja pompás illatát,
hidegek után kiengesztel,
a szeretet érzése hat át.

Hogy újra keblemre vonjam,
megmáztam a part oldalát,
egész nap csupa illat voltam,
pedig csak egyszer karoltam át.

Bolondos tavaszi szél fújt,
magasan ragyogott a nap,
a kócos jenezster dúlt-fúlt,
hogy tőlük csak gúnymosolyt kap.

Derékon fogtam sűrű bokrát,
ollóm a szárok közé hatolt;
addig nyírbáltam e szépséget,
míg szívem megálljt nem parancsolt.

Hajlékony, zsenge vesszőt kínált
egy szomszédos fiatal bokor,
átfogtam vele ez illatárt,
így lett belőle virágcsokor.

Mikor a kötéssel kész voltam,
a tenger felé fordultam,
türkiz kristályként csillogott,
és a csokrot magasra tartva,
futva indultam le a partra.

(2. *Lento*)

Hol a tenger a messzeségbe vész,
lassan felbukkant a magányos hold,
s hozzá a parti hullámverés
szöveg nélküli himnuszt dalolt.
Az ég sima volt, színtelen, sötét,
hallgatta a hullámok énekét,
s a sűrű homályba boruló föld
némán, rezzenetlen és dísztelenül,
úgy látszott, a semmibe alámerül.
A hold egyre fényesebben sütött,
csókjától ragyogott tenger és ég,
tenyér volt minden hullám, tapsra ütött.

(3. *Molto vivace*)

Jókedvű volt a tenger aznap délidőben.
Csupa csillám, habfüzér és rikoltó madár.
Hétágra sütött a nap, és volt szél is bőven.
Párafelhőbe burkolózott a láthatár.
A hullámok hátán a bárkavitorlák
úgy ugrándoztak, akár a kecskegidák.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

